

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/79/2014
Identifikačné číslo spisu:	1112010290
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1112010290.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného Q. E. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí 28. januára 2015 v Bratislave dovolanie obvineného Q. E., podaného prostredníctvom zvoleného obhajcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2014 sp. zn. 4 To 47/2014, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Q. E. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 23. januára 2014 sp. zn. 2 T 19/2012 bol obvinený Q. E. uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. (v bode 1/ rozsudku), prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. (v bode 2/ rozsudku) a prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. (v bode 3/ rozsudku) na skutkovom základe, že

1/

dňa 22.10.2011 v čase medzi 01.00 hod. v Bratislave na Jedlíkovej ulici číslo 7 v blízkosti parkoviska pri Trhovišku, potom ako pristúpil k I. I. a poškodenému D. F. a týchto sa spýtal „čo ako to bude s tými peniazmi“ načo mu I. I. odpovedal „s akými peniazmi“, obžalovaný následne vyzval D. F. a I. I. na vydanie peňazí so slovami „dávajte peniaze“, od svedka E. T. vyžiadal nožík slovami „daj mi nožík“, potom, ako mu svedok podal vreckový nožík sivej farby s čepeľou dĺžky 9 cm, pošk. I. utiekol smerom k Obchodnej ulici, následne obžalovaný s nožíkom v ruke od poškodeného F. žiadal peniaze, tohto fyzicky napadol, snažil sa ho zhodiť na zem, snažil sa ho biť a kopnúť ho do tváre, potom čo sa poškodený zohol, poškodenému zo zadného vrečka nohavíc vybral peňaženku zn. Burberry v hodnote cca 50,- Eur, občiansky preukaz, vodičský preukaz, kartu poistenca, kartu k účtu, anglickú bankomatovú kartu LLOYDS TSB, všetko na meno poškodeného, finančnú hotovosť vo výške 15,- Eur, kondóm, vizitku, permanentku do fitness centra a gastro lístok v hodnote 3,- Eur,

2/

17. októbra 2011 v čase okolo 21.27 hod. v Bratislave na Kyčerského ulici pred bankomatom J. J. počas slovného rozhovoru s poškodeným O. J. bez použitia násilia tomuto z ruksaku šedej farby zobral notebook zn. Asus 1001PX-BLK022X, výrobné číslo I., čiernej farby, zakúpený 3. novembra 2010 za čiastku 269,- €, pričom ruksak stiahol poškodenému z pleca, tento si položil na zem a z neho vytiahol spomínaný notebook s tým, že poškodenému uviedol, že tento mu vráti nepoškodený len vtedy, ak mu donesie do Alžbetky čiastku 50,- € žiadajúc ho zároveň, aby o tomto nepovedal svojej sestre a aby ona do Alžbetky nechodila, pričom poškodený J. v dôsledku obavy z prípadného ďalšieho konania obžalovaného s týmito jeho požiadavkami súhlasil, o stretnutí s obžalovaným informoval svoju sestru - svedkyňu P. J., s ktorou sa obžalovaný následne telefonicky skontaktoval a od tejto žiadal vyplatenie čiastky 80,- € podmienujúc tým vrátenie notebooku, s čím však svedkyňa nesúhlasila, pričom v dôsledku tohto konania bola poškodenému O. J. spôsobená škoda vo výške cca 200,- €,

3/

obžalovaný Q. E. a ods. E. P.

5. októbra 2011 v čase okolo 02.25 hod. v Bratislave na Obchodnej ulici v podniku „Sunshine“ počas toho, ako návštevník podniku - poškodený W. A. zaspal pri stole, využili tento okamih a obžalovaný E. mu zobral príručnú tašku čiernej farby, ktorú mal poškodený pri sebe, obsahujúcu občiansky preukaz, zbrojný preukaz, preukaz poistenca zdravotného poistenia, preukaz odbornej spôsobilosti SBS, číslo k účtu, bankomatovú kartu K. B. Banky, bankomatovú kartu M., vodičský preukaz (všetko na meno poškodeného), 3 SIM karty, preukaz karate, rôzne vizitky, GRID kartu, pero a finančnú hotovosť vo výške 15,- €, túto podal obžalovanému P. sediacemu pri vedľajšom stole, ktorý ju skryl držiak tašku v ruke vedľa kresla, následne ju podal obžalovanému E. idúcemu okolo, tento si ju skryl pod bundu a následne spoločne z miesta činu odišli, čím spôsobili poškodenému W. A. škodu v celkovej výške 129,- €.

Za to bol odsúdený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 5, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 a 1 (deväť a pol) roka. Na výkon uloženého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obvinenému povinnosť uhradiť poškodenému D. F. škodu vo výške 15,- Eur a spoločne a nerozdielne s inou osobou uhradiť poškodenému W. A. škodu vo výške 120,- Eur.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodeného O. J. s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na konanie o veciach občiansko súdnych.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený Q. E. ihneď po jeho vyhlásení odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.l. 614). Včas podané odvolanie odôvodnil osobitným podaním zo 6. marca 2014 (č.l. 644 - 647), ako aj podaním zo 4. marca 2014 prostredníctvom obhajcu (č.l. 639 - 643).

V písomných dôvodoch odvolania obvinený v prvom rade namietal nesprávny výrok o treste, pretože súd nemal použiť ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák. Nesúhlasil tiež s prirážajúcimi okolnosťami, na ktoré poukazoval súd prvého stupňa. Napokon poukazoval na skutočnosť, že súd nerešpektoval zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu a znovu nevypočul svedka I.. Napadnutý rozsudok preto navrhol zrušiť a keďže sa nachádzal vo väzbe, domáhal sa prepustenia na slobodu.

Obhajca obvineného v dôvodoch odvolania uviedol, že odvolanie podáva do výroku o vine v bode 1/ rozsudku, ako aj výroku o treste. Poukazoval na obranu obvineného, že tento nepoužil voči poškodenému D. F. násilie ani bezprostrednú hrozbu násilia, a preto nemožno skutok právne posúdiť ako lúpež. Namietal vierohodnosť výpovedí poškodeného, ako aj svedka I., ktorý pri incidente ani nebol prítomný. Obvinený nepoužil nožik ako zbraň. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a uznať obvineného za vinného z pokračovacieho prečinu krádeže za skutky uvedené v bodoch 1/ a 2/, prečinu krádeže za skutok v bode 3/ a uložiť obvinenému primeraný trest.

Na základe včas podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Bratislave, ktorý na verejnom zasadnutí 29. mája 2014 rozhodol rozsudkom sp. zn. 4 To 47/2014 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol a podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 37 písm. h/, § 38 ods. 7, § 41 ods. 2 Tr. zák. uložil obvinenému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, na výkon ktorého zaradil obvineného podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 29. mája 2014, kedy vo veci rozhodol krajský súd, pričom obvinený uložený trest od uvedeného dňa vykonáva v Ústave na výkon trestu Hrnčiarovce nad Parnou.

Odpis rozhodnutia krajského súdu obvinený prevzal 12. júna 2014, jeho obhajca prevzal rozhodnutie 13. júna 2014, prokurátor 12. júna 2014, poškodený O. J. 13. júna 2014, poškodení D. F. a W. A. prevzali rozhodnutie 16. júna 2014 (č.l. 673).

Okresný súd Bratislava I dňa 17. decembra 2014 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného Q. E., ktoré podal prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Martina Gajera, ktorý obhajoval obvineného aj v pôvodnom konaní. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 10. novembra 2014 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, g/, i/ Tr. por.

V písomných dôvodoch svojho dovolania (č.l. 688 - 692) uviedol, že dovolanie podáva proti výroku o vine v bode 1/ rozsudku, ktorý bol právne posúdený ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a následne aj výroku o treste. Obvinený v rámci uplatnených dovolacích dôvodov spoločne argumentoval tým, že v konaní, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, boli závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť jeho právo na obhajobu. V tomto smere vytýkal súdu prvého stupňa, že nerešpektoval predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu a nevypočul svedka I. I.. Na hlavnom pojednávaní iba prečítal jeho výpoveď z prípravného konania, preto je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom a napadnuté rozhodnutie je tým založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Nestotožňuje sa so záverom súdu, že len samotné držanie nožika v ruke bez ďalších okolností, je spôsobilé naplniť znak násilia, resp. hrozbu bezprostredného násilia, najmä s prihliadnutím na okolnosť, že poškodený sa zaujímal o kúpu predmetného nožika. Navyše záver súdu o použití násilia, resp. hrozby bezprostredného násilia nebol v konaní bez dôvodných pochybností preukázaný. Skutok mal byť podľa neho za použitia princípu „in dubio pro reo“ prekvalifikovaný na prečin krádeže, ku ktorému sa aj priznal.

V závere svojho dovolania navrhol vysloviť rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach a zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o vine za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a výroku o treste, zrušiť aj rozsudok súdu prvého stupňa a tomuto súdu prikázať, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil na vyjadrenie rovnopis dovolania ostatným stranám trestného konania. K dovolaniu obvineného sa vyjadril okresný prokurátor podaním z 28. novembra 2014 (č.l. 694 - 695). Vo vyjadrení uviedol, že s dovolaním obvineného sa nestotožňuje. Argumenty uvedené v dovolaní nevychádzajú z dôkaznej situácie a dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Právna kvalifikácia skutku v bode 1/ ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. je správna, preto považuje dovolanie obvineného za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu, čo je v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. Súčasne však zistil,

že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

V posudzovanej veci obvinený ako prvý uplatnil dôvod dovolania uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Dovolateľom uvádzaný dovolací dôvod predpokladá, že v konaní došlo k porušeniu práva na obhajobu najmä tým, že boli porušené ustanovenia o povinnej obhajobe § 37 Tr. por. Predovšetkým ide o prípady, kedy súd vykonával úkony trestného konania bez obhajcu obvineného napriek tomu, že ho obvinený musel mať z dôvodu povinnej obhajoby. V posudzovanej veci bolo trestné stíhanie obvineného vedené pre zločin, pričom išlo o prípad povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 1 písm. a/ Tr. por., nakoľko sa nachádzal vo väzbe na základe uznesenia sudcu pre prípravné konanie. Obvinený si zvolil na plnú moc dňa 22. októbra 2011 obhajcu JUDr. Martina Gajera, ktorý obvineného obhajoval až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa. Obhajca sa zúčastňoval úkonov hlavného pojednávania, mal teda možnosť počas konania kvalifikovane navrhovať, predkladať a zadovážovať dôkazy slúžiace na obhajobu obvineného. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní pritom vyplýva, že súd akceptoval fakticky všetky návrhy obhajcu na vykonanie dôkazov. Súd na základe návrhov obhajoby dokonca hlavné pojednávanie viackrát odročoval za účelom osobného výsluchu svedka I. I.. Uvedený svedok sa však dlhšiu dobu zdržiaval na Cypre, kde pracoval, pričom súdu oznámil, že sa hlavného pojednávania nezúčastní. Za tejto situácie nebolo možné voči svedkovi uplatniť ustanovenie § 88 Tr. por. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov - ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 a § 168 ods. 1 Tr. por. Podľa nich bolo potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý bol nevyhnutný pre rozhodnutie. Podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov zákon nestanovil žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti ani váhu jednotlivých dôkazov. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle uplatňovaného dovolacieho dôvodu preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Rovnako tak ani hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom. Ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) hodnotené v jeho prospech. Skutočnosť, že odvolací súd neakceptoval obranu obvineného ešte neznamená, že v posudzovanom prípade došlo k porušeniu práva na obhajobu.

Ako ďalší dovolací dôvod obvinený uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého možno dovolanie podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo všeobecnej rovine treba k tomu dovolaciemu dôvodu uviesť, že z citovaného ustanovenia je zrejmé,

že tento dôvod dovolania sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t. j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Logicky však zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné ani v prípade, ak by ich súd na hlavnom pojednávaní vykonal v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Aby bol tento dovolací dôvod skutočne obsahovo naplnený, musí sa zároveň súdne rozhodnutie o nezákonné dôkazy aj reálne opierať.

Obvinený Q. E. v rámci tohto dovolacieho dôvodu argumentoval, že súd prvého stupňa nerešpektoval predchádzajúce zrušujúce rozhodnutie nadriadeného súdu a nevypočul svedka I. I. na hlavnom pojednávaní. Na hlavnom pojednávaní 23. januára 2014 iba prečítal výpoveď tohto svedka z prípravného konania (č.l. 75 - 81), hoci neboli opätovne splnené zákonné podmienky pre uvedený postup.

K tomuto dovolaciemu dôvodu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že dovolanie obvineného smeruje proti rozsudku súdu druhého stupňa, pričom z odôvodnenia (strana 17 rozsudku) vyplýva, že odvolací súd pri ustálení skutkového stavu veci vôbec nebral do úvahy výpoveď svedka I. I. z prípravného konania. Fakticky vyhovel námietkam obvineného uvedeným v jeho odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. Z uvedeného vyplýva, že dovolaním napadnuté rozhodnutie sa o žiadny nezákonný dôkaz neopiera. Argumentáciu obvineného vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. z týchto dôvodov vyhodnotil dovolací súd ako nedôvodnú, predstavujúcu skôr skrytú formu vyjadrenia jeho záujmu, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) hodnotené v jeho prospech.

Napokon obvinený uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že išlo o iný trestný čin. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že podstatou právneho posúdenia skutku ako posúdenia hmotnoprávneho je aplikácia hmotného práva, t.j. trestného zákona na skutkový stav, ktorý zistil súd a nie ako sa jeho zistenia domáha dovolateľ. V posudzovanom prípade to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený Q. E. spáchal skutok tak, ako je uvedené v bode 1/ rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Použitú právnú kvalifikáciu podľa citovaného ustanovenia odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú do popisu skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných zákonných znakov uvedeného zločinu.

Z tohto pohľadu dovolanie obvineného pokiaľ uplatňuje dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. neobstojí, pretože jeho námietky smerujú výhradne voči hodnoteniu dôkazov, resp. úplnosti vykonaného dokazovania, teda proti skutkovým zisteniam súdu prvého a druhého stupňa, pričom vo vytýkaných pochybeniach až následne vidí nesprávne právne posúdenie skutku. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu však nemožno skúmať ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania ani správnosť hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., pretože táto činnosť súdu spočíva v aplikácii procesných ustanovení a nie hmotnoprávnych.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenia

upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatnených dôvodov a poukazuje predovšetkým na nesprávne skutkové zistenia, polemizuje s odôvodnením rozhodnutí súdov nižšieho stupňa. Dovolací súd, ako už bolo vyššie uvedené, však nie je oprávnený skúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanom prípade obvinený Q. E. svojimi námietkami nenaplnil ani jeden z uplatnených dovolacích dôvodov, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.